

Pécsi Ítéltábla

Gf.IV.40.007/2025/9. szám

A felperesek:

felperes1 (cím1) I. rendű;

felperes2 (cím2.) II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Békés Gergely ügyvéd (cím1)

Az alperes:

alperes (cím3)

Az alperes képviselője:

Litter & Bíró Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bíró Balázs ügyvéd, cím4)

Dentons Réczicza Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Réczicza István ügyvéd, cím5)

Csesznak Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Csesznak Mihály ügyvéd, cím5)

A fellebbezést benyújtó fél:

felperesek (7. sorszám alatt)

A per tárgya:

szerzői és szomszédos jogi per

Az elsőfokú bíróság:

Szekszárdi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

16.G.40.027/2024/6.

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 289.560 (kettőszáznyolcvankilencezer-ötszázhatvan) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

- [1] Felperesek a szerzői jogok és a szerzői joghoz kapcsolódó jogok közös kezeléséről szóló 2016. évi XCIII. törvény (Kjkt.) 33.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerinti reprezentatív

közös jogkezelő szervezetek, az I. rendű felperes az előadóművészek, a II. rendű felperes a hangfelvétel előállítók közös jogkezelési tevékenységét végzi.

- [2] Az alperes az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (Eht.) 188. § 17. pontja szerinti elektronikus hírközlési szolgáltató, aki a vezetékes szolgáltatásai között a médiaszolgáltatásokról és tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (Mttv.) 203. § 50. pontja szerinti műsorterjesztési szolgáltatást végez. Az alperes mint műsorterjesztő egyúttal a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 26.§ (5a) bekezdése szerinti nyilvánosságot elérő szervezetnek minősül, mivel a műsorterjesztési szolgáltatásával úgynevezett közvetlen betáplálás valósul meg.
- [3] A felperesek – igazságügyi miniszter által jóváhagyott – kereskedelmi célú hangfelvételeknek, vagy az arról készült másolatoknak a sugárzásáért és bármilyen más módon történő nyilvánossághoz közvetítéséért fizetendő előadóművészi és hangfelvétel előállítói jogdíjakról és felhasználásuk egyéb feltételeiről szóló "S21" díjszabása 2021. január 1. és december 31. közötti időszakra szabályozta a jogdíjakat és felhasználási feltételeket.
- [4] A felperesek – igazságügyi miniszter által jóváhagyott – "S22" díjszabása 2022. január 1. és 2022. december 31. közötti időszakra szabályozta a jogdíjakat, felhasználási feltételeket, és rendelkezett a közvetlen betáplálás, mint nyilvánossághoz közvetítés után fizetendő jogdíjról és a jogdíj megfizetésének alapjául szolgáló bevételek, a nyilvánossághoz közvetített hangfelvételek – közvetlen betáplálásnál a nyilvánossághoz közvetített televíziós, rádiós műsorok – tekintetében az adatszolgáltatásról.
- [5] A Fővárosi Törvényszék 105.K.700.531/2022/32. számú ítéletével az igazságügyi miniszter „S22” díjszabást jóváhagyó határozatát megsemmisítette, és az igazságügyi minisztert új eljárásra kötelezte.
- [6] Felperesek megváltoztatott keresetükben a következőket kérték:
- [7] – az Szt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján annak megállapítását, hogy az alperes megsértette az Szt. 77.§-át és a 26. § (5a) bekezdését azzal, hogy a kereskedelmi célból kiadott hangfelvételeknek és az azokról készült másolatoknak az Szt. 77.§ (1) bekezdése, illetve 26.§ (5a) bekezdése szerinti nyilvánossághoz közvetítését 2021. január 1. és 2023. június 30. között anélkül folytatta, hogy a felhasználással kapcsolatban a felperesek közös, a Kjkt. 57.§ (1) bekezdése alapján megállapított „S21” jelű díjszabásában meghatározott adatszolgáltatási, illetve szomszédos jogi jogdíj megfizetésére vonatkozó kötelezettségét teljesítette volna (1.sz. kereset),
- [8] – az Szt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja, a Kjkt. 59.§ (1) bekezdése, a felperesek közös, a Kjkt. 57.§ (1) bekezdése alapján megállapított „S21” jelű díjszabásának 2.2. és 2.2.2. pontja alapján a bíróság kötelezze alperest arra, hogy a 2021. január 1. és 2023. június 30. napja közötti időszak vonatkozásában az Szt. 77.§ (1) bekezdése, illetve a 26.§ (5a) bekezdése szerinti tevékenységével összefüggésben keletkezett (a jogdíj megfizetésének alapjául szolgáló) bevételei – ideértve legalább, de nem kizárólagosan a műsorterjesztés és a digitális átállítás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. törvény 37.§ (4) bekezdésében említett bevételei – nettó összegére vonatkozó adatokat, továbbá az általa az Szt. 77.§-a és a 26. § (5a) bekezdése szerinti módon nyilvánossághoz közvetített televíziós, illetve rádiós műsorok (csatornák) listáját naptári negyedéves bontásban adja át részükre (2. sz. kereset).
- [9] A felperesek a keresetek jogalapjaként a fentebb megjelölt jogszabályhelyeken kívül hivatkoztak az Szt. 99.§-a folytán alkalmazandó Szt. 95-98.§-aira, valamint a Kjkt. 8-9.§-aira.
- [10] Keresetváltoztatásukban (Szekszárdi Törvényszék 16.G.40.067/2022/5. számú irat) hangsúlyozták, hogy az eredeti és a keresetváltoztatással módosított kereseti követelésük elsősorban nem a díjszabáson, hanem az Szt-n nyugszik, hiszen nem a díjszabás, hanem a

szerzői jogi törvény hozza létre alperes díjfizetési és adatszolgáltatási kötelezettségét. Kiemelték, hogy a hangfelvételek sugárzással, illetve bármilyen más módon történő nyilvánosságához közvetítésével kapcsolatos, Szjt. 77.§ szerinti díjigény 1999 óta változatlan tartalommal szerepel az Szjt.-ben. Az Szjt. és a Kjkt. jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2021. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: „Módtv.”) 3. §-hoz fűzött miniszteri indokolás is megállapítja, hogy az ún. közvetlen betáplálás útján megvalósított nyilvánosságához közvetítés a sugárzás egyik esetének minősül, melyből következik, hogy a kereskedelmi célból kiadott hangfelvételek sugárzás útján történő nyilvánosságához közvetítéséért az Szjt. 77.§ (1) bekezdése szerint fizetendő szomszédos jogi díjakat meg kell fizetni a Módtv. hatályba lépését követően közvetlen betáplálásként azonosított módon felhasznált hangfelvételek vonatkozásában is.

- [11] Az "S22" díjszabást jóváhagyó határozat megsemmisítése okán, a Kjkt. 156.§ (2) bekezdése alapján keresetük másodlagos jogalapjaként az "S21" jelű díjszabást jelölték meg (Szekszárdi Törvényszék 16.G.40.067/2022/5. számú irat), a követeléssel érintett időszak kezdő időpontját az "S21" jelű díjszabás hatályba lépésének napjában, azaz 2021. január 1. napjában határozták meg.
- [12] Kifejtették, hogy az "S22" díjszabást jóváhagyó határozat megsemmisítésének következményeként a Kjkt. 156.§ (2) bekezdése szerint a díjszabás közzétételéig az előző időszakra megállapított és jóváhagyott – a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Hivatalos Értesítőben korábban nyilvánosságra hozott – "S21" díjszabást kell alkalmazni akkor is, ha az az időtartam, amelyre ez utóbbi díjszabást megállapították, időközben lejárt.
- [13] Hivatkoztak arra, hogy az Szjt. 26.§ (5a) bekezdése szerint a hangfelvételek közvetlen betáplálása esetén – az eredeti rádió- vagy televízió-szervezet mellett – a nyilvánosságot elérő szervezetnek is felhasználási jogot kell szereznie, ebből következően az alperest mint a hangfelvételek közvetlen betáplálását végző, nyilvánosságot elérő szervezetet az Szjt. 77.§ (1) bekezdése alapján a felhasználási jog megszerzésének ellenértékeként díjfizetési kötelezettség terheli a hangfelvételek előállítói, valamint előadóművészei felé. Kifejtették, hogy a köztük és az alperes között az "S21" díjszabás, mint általános szerződési feltétel szerinti tartalommal szerződés jött létre azzal, hogy az alperes a díjszabás hatálya alá tartozó felhasználási tevékenységet megkezdte, illetve folytatta, és hogy az alperes a közvetlen betáplálás útján megvalósított nyilvánosságához közvetítésért az Szjt. 77.§ (1) bekezdése, az "S21" díjszabás, mint általános szerződési feltétel alapján szomszédos jogi jogdíj fizetésére és adatszolgáltatásra köteles.
- [14] Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.
- [15] Nem vitatta, hogy mint műsorterjesztő az Szjt. 26.§ (5a) bekezdése szerint nyilvánosságot elérő szervezetnek (műsorterjesztő) minősül, mivel műsorterjesztési szolgáltatásával az Szjt. ugyanezen rendelkezése szerinti közvetlen betáplálást valósít meg, vitatta azonban, hogy e tevékenységből eredően a felperes felé a kereset szerinti kötelezettsége állna fenn.
- [16] Az 1. számú kereset tekintetében vitatta, hogy a felperesek az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértés tényének bírósági megállapítását kérhetnék, álláspontja szerint e jogszabályhely a felek közti jogviszonyban nem alkalmazható, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 172.§ (3) bekezdése szerinti feltételek hiányában a felperesek megállapítási keresetet nem terjeszthetnek elő, mert nincsenek elzárva attól, hogy marasztalást kérjenek akár az adatszolgáltatási igényük, akár a díjfizetési igényük tekintetében. Hivatkozott arra, hogy sem az Szjt. 77.§-át, sem az Szjt. 26.§ (5a) bekezdését nem sértette meg. Az Szjt. 26.§ (5a) bekezdését fogalmilag sem sérthette meg, mivel az egy fogalommeghatározás (közvetlen betáplálás) és sem adatszolgáltatási, sem díjfizetési kötelezettséget nem ír elő. Fogalmilag kizártnak tartotta az Szjt. 77.§-a megsértését is, mert ez sem ír elő a felhasználóra (alperesre) nézve adatszolgáltatási kötelezettséget. Elismerte, hogy

az Szjt. 77. §-a tartalmaz díjfizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezést, ez azonban álláspontja szerint nem hoz létre kötelmet a felek között, mivel a fizetendő díj mértékét nem határozza meg.

- [17] A 2. számú – adatszolgáltatásra kötelezés iránti – kereseti kérelem körében is arra hivatkozott, hogy sem az Szjt. 77.§-a, sem a 26.§ (5a) bekezdése nem ír elő adatszolgáltatási kötelezettséget, ahogyan a jogalapként hivatkozott Kjkt. 8-9.§-a sem, a Kjkt. 57.§ (1) bekezdése pedig a felperesek díjszabás megalkotási jogát deklarálja, de ez a kereset jogalapjának megalapozására nem használható fel, ahogy a Kjkt. 59.§ (1) bekezdése is a felperesek jogosítványait sorolja fel, de a kereset jogalapját nem képezheti.
- [18] A fentiekben túl hivatkozott arra is, hogy az "S21" jelű díjszabásban meghatározott kötelezettség egyébként teljesíthetetlen, ennek oka az, hogy az "S21" díjszabás 1.1. pontja a jogdíj alapjaként a díjszabás hatálya alá eső felhasználással összefüggésben keletkezett bevételt jelöli meg, melyről azonban az alperesnek mint műsorterjesztőnek nincs információja, ilyen tartalmú adatközlési kötelezettséget nem tud teljesíteni, ezért hivatkozott – kifogásként – az "S21" díjszabás 2.2. pontjának érvénytelenségére is.
- [19] Kifejtette, hogy az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésének beiktatását megelőzően az ún. egykapus modellgyakorlat alakult ki a háromszereplős ügyletben a felek között, mégpedig oly módon, hogy a műsorterjesztők műsordíjat szedtek az előfizetőktől, majd a műsordíjat a műsorterjesztők megfizették a médiaszolgáltatók részére, akik a műsordíjból számított jogdíjakat fizették meg a felperesek részére a korábbi, "S19" , "S20" díjszabásban foglaltak szerint. A médiaszolgáltatók fizették meg tehát a jogdíjakat a felperesek részére saját maguk és a műsorterjesztők nevében is, a műsorterjesztők közvetlenül nem fizettek jogdíjat a felperesek részére. Álláspontja szerint az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésének beiktatásával sem változott a helyzet, a felhasználás a közvetlen betáplálás esetén is egységes, egyetlen nyilvánossághoz közvetítési cselekménynek minősül, és csak egyszeresen kell jogdíjat fizetni. Hangsúlyozta, hogy az Szjt. 26. § (3) bekezdése szerinti egyetemleges felelősség esetén is úgy kell értelmezni az "S21"-es díjszabást, hogy ha az alapján közvetlenül a műsorterjesztőkkel szemben is díjigénnyel léphetnek fel a felperesek, de az "S21" díjszabás alapján fizetendő díjat a médiaszolgáltatók megfizették, azzal az alperes már nem tartozik.
- [20] Hivatkozott arra is, hogy maguk a felperesek állítják, hogy a felek között az "S21" jelű díjszabásban rögzítettek szerint szerződéses jogviszony áll fenn, és a felek jogviszonyára a szerződésszegés szabályait kell alkalmazni, ezért a felperesek nem hivatkozhatnak az Szjt. 94-98.§-aira, mert az Szjt. XIII. fejezete szerinti jogkövetkezmények szerződésen kívüli jogsértések esetén, tehát a szerző és harmadik felek között alkalmazhatóak, a felperesek nem kérhetik az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértés bíróság általi megállapítását, és nem kérhetik az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja alapján alperes adatszolgáltatásra kötelezését.
- [21] Az elsőfokú bíróság 16.G.40.067/2022/21. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy az Szjt., a Kjkt., valamint a Ptk. vonatkozó rendelkezéseinek együttes értelmezésével kell vizsgálni, hogy létrejött-e a felek között jogviszony, amely alapján az alperest bármely adatszolgáltatási kötelezettség, illetve annak folytán a későbbiekben jogdíjfizetési kötelezettség terhelné, illetve mindezekre tekintettel az Szjt. 77. § (1) és (3) bekezdésében, valamint a Kjkt. 57. § (1) bekezdésében és 146. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján a felperesek által megalkotott, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:77. §-a értelmében általános szerződési feltételnek minősülő "S21" díjszabás tartalma alapján terheli-e az alperest kötelezettség. Megállapította, hogy az "S22" díjszabást jóváhagyó igazságügyi miniszteri határozat megsemmisítése folytán a Kjkt. 156. § (3) bekezdése értelmében az "S21" díjszabás elviekben alkalmazható, azonban ez alapján az alperest adatszolgáltatási kötelezettség a felperesekkel szemben nem terheli, mert a 2021. január 1.

napjától hatályos "S21" díjszabás nem alapulhatott a 2021. június 1. napjával beiktatott Szjt. 26. § (5a) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezésen. Kiemelte, hogy az Szjt-nek az "S21" díjszabás megalkotása, jóváhagyása idején hatályos rendelkezéseihez képest az "S21" díjszabásnak az adatszolgáltatásra vonatkozó 1.1., 2.2., illetve 2.2.2. pontjában foglalt rendelkezéseit kiterjesztően nem lehet értelmezni. Utalt arra is, hogy az "S21" díjszabás hivatkozott rendelkezései önmagukban is ellentmondásosak, különösen a 2.2.2. pont azon rendelkezése, amely szerint az ott hivatkozott "eredeti nyilvánossághoz közvetítő szervezettől különböző felhasználó" adatszolgáltatási kötelezettsége a felhasznált hangfelvételekről történő adatszolgáltatásra nem terjed ki.

[22] A Pécsi Ítéltábla Gf.IV.40.040/2023/9. számú végzésével a Pp. 380.§ c) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította azzal az indokkal, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 346. §-ának nem felel meg, mert az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában kizárólag az alperes "S21" díjszabás alkalmazhatóságával foglalkozott, és azt állapította meg, hogy ez alapján az alperest adatszolgáltatási kötelezettség nem terheli, nem tartalmazza azonban az ítélet a felperesi keresetekben megjelölt anyagi jogszabályi rendelkezéseket, azok értelmezését, a jogi érvelést arra vonatkozóan, hogy az érintett anyagi jogi jogszabályok a keresetet – szemben a felperes jogi érvelésével – miért nem alapozzák meg, hogy az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti kereset teljesítése milyen jogi indokok alapján kizárt, miért nem történt jogsértés – az Szjt. 77.§ (1) bekezdésének és a 26.§ (5a) bekezdésének megsértése – alperes részéről. Kifejtette a másodfokú bíróság, hogy nem értelmezhető, hogy az "S21" díjszabás alkalmazhatóságával kapcsolatos okfejtésből miként következik az Szjt. 94. § (1) bekezdés a) és d) pontja alapján előterjesztett keresetek elutasítása, nem tartalmazza az ítélet az alperesi védekezéssel kapcsolatos álláspontot sem, és nem állapítható meg az 1. számú keresettel kapcsolatban az sem, hogy az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján előterjesztett megállapítási kereset milyen indokkal került elutasításra, mi volt az elsőfokú bíróság álláspontja a megállapítási kereset előterjesztheségével és az Szjt. 77.§-ának, valamint 26.§ (5a) bekezdésének megsértésével kapcsolatban. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatára nincs lehetőség, mivel az elsőfokú bíróság jogi álláspontja az ítélet indokolásából nem ismerhető meg. Felhívta az elsőfokú bíróságot, hogy az ismételten meghozandó ítéletében a valódi tárgyi keresethalmazatban álló keresetekről keresetenként döntsön, és döntését a felperes által megjelölt jogalapokra, jogi érvelésre és az alperes ellenkérelmében felhozottakra is kitérve indokolja meg.

[23] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott, fellebbezéssel támadott ítéletével a megismételt eljárás során a keresetet ismételten elutasította. Ítéletében a tényállást a korábbi ítéletben írtakkal egyezően állapította meg. Az I.számú, megállapítási keresettel kapcsolatban az volt az álláspontja, hogy e keresetnek elviekben nincs akadálya, miután olyan megállapítást kértek a felperesek, amelyet az Szjt. 94.§ (1) bekezdése rögzít, azonban az Szjt. 94.§ (1) bekezdése a szerződésen kívüli esetek jogkövetkezményét szabályozza, a felperesek viszont általános szerződési feltételre alapították igényüket, ezért a kért megállapításnak nincs helye (elsőfokú ítélet 40. bekezdés). Kifejtette ugyanakkor, hogy mind az 1. számú, mind a 2. számú kereset elbírálása során azt kellett vizsgálni, hogy a per tárgyává tett "S21" díjszabás alapján az alperest terheli-e adatszolgáltatási avagy díjfizetési kötelezettség, és mindez független attól, hogy a 1. és 2. számú kereset tekintetében a felperesek milyen egyéb jogszabályi alapokat jelöltek meg, megállapítási vagy marasztalási kereseti kérelmet fogalmaztak-e meg, mert az 1. számú kereseti kérelmükben azért kérték a megjelölt jogszabályok megsértésének megállapítását, mert azokat az alperes által sértette meg, hogy az "S21" díjszabásban meghatározott adatszolgáltatási és díjfizetési kötelezettségének nem

tett eleget, a 2. számú kereseti kérelmükben pedig azt kérték, hogy az "S21" díjszabás alapján kötelezze a bíróság az alperest az ott hivatkozott adatszolgáltatásra,

- [24] Az "S21" díjszabás alkalmazhatóságával kapcsolatban fenntartotta a hatályon kívül helyezett ítéletben írt jogi álláspontját. Kifejtette, a Kjkt. 156.§ (3) bekezdéséből és a Kjkt. 154.§ (3) bekezdéséből valóban az következik, hogy az „S22” díjszabás megsemmisítése folytán az „S21” díjszabás alkalmazásának feltételei elviekben fennállnak. Nyomatékkal utalt azonban arra, hogy az "S21" díjszabás tartalma, rendelkezései nem azonosak az "S22" díjszabás tartalmával és rendelkezéseivel, hogy az „S21” díjszabás megalkotása, jóváhagyása időpontjában a közvetlen betáplálás fogalma nem létezett, mert nem létezett az Szjt. 26. § (5a) bekezdése sem, amely a fogalmat bevezette, az „S21” díjszabás megalkotásának időpontjában az Szjt. a közvetlen betáplálás fogalmát, ekként a sugárzásnak, mint a mű nyilvánosságához közvetítésének ilyen kiterjesztő értelmezését nem ismerte. Az volt az álláspontja, hogy "S21" díjszabás nem alapulhatott az időközben beiktatott Szjt. 26.§ (5a) bekezdésén, mint ahogy egyértelműen kitűnik ez abból is, hogy az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésére való hivatkozást a díjszabás tárgyi hatálya körében a megsemmisített "S22" díjszabás egyértelműen rögzíti. Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy az Szjt.-nek az „S21” díjszabás megalkotása, jóváhagyása idején hatályos rendelkezéseihez képest az „S 21” díjszabásnak az adatszolgáltatásra vonatkozó 1.1.,2.2, valamint 2.2.2. pontjában foglalt rendelkezéseit kiterjesztően értelmezni nem lehet, az a körülmény pedig, hogy jelenleg nincs az Szjt. 26.§ (5a) bekezdése alapján szükséges hatályos díjszabás, nem jelenti azt, hogy valamely korábbi díjszabás ezáltal az alperessel mint műsorterjesztővel szembeni igény érvényesítését megalapozná.
- [25] Utalt arra is, hogy az „S21” díjszabás rendelkezései önmagukban is ellentmondásosak, különösen a 2.2.2. pont azon rendelkezése, amely szerint az ott hivatkozott „eredeti nyilvánossághoz közvetítő szervezettől különböző felhasználó” adatszolgáltatási kötelezettsége a felhasznált hangfelvételekről történő adatszolgáltatásra nem terjed ki. Megjegyezte, hogy az „S21” díjszabás alapján a felperesek sem az alperessel, sem bármely más műsorterjesztővel szemben igénnyel nem éltek, az „S21” díjszabással lefedett időszakban a díjigényt a műsorszolgáltatókkal szemben érvényesítették.
- [26] Az 1. számú keresetet érdemben is vizsgálta, és azt a fentebb kifejtettekre tekintettel találta alaptalannak. Arra a következtetésre jutott, hogy miután az alperes az "S21" díjszabás alapján adatszolgáltatásra és díjfizetésre nem köteles, az "S21" díjszabásnak nincs olyan rendelkezése, amelyet megsértve az alperes egyúttal megsértette volna az Szjt. 77.§-ában foglalt kötelezettséget, és nem sértette meg az Szjt. 26.§ (5a) bekezdését sem, mert az csak a közvetlen betáplálás fogalmát rögzíti, abban semmiféle adatszolgáltatási vagy díjfizetési kötelezettség előírás nincs.
- [27] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérték.
- [28] A hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelemben a Pp. 346.§ (5) bekezdés megsértésére hivatkoztak. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében írtakat, elmulasztotta az Szjt. 77.§ értelmezését és annak kifejtését, hogy miért nem történt jogszabálysértés, miért nem terjed ki az Szjt. 77.§ szerinti felhasználás egyik alesetére az „S21” díjszabás. Hangsúlyozták, hogy az Szjt. 77.§-a kerettényállás, amelyet az Szjt. 26.§-a tölt ki tartalommal, és ennek része a közvetlen betáplálás, így az alperes díjfizetési kötelezettsége fennáll. Utaltak arra, hogy az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésének hatályba

lépését – 2021. június 1. napját – megelőző időszakra mindenképpen szükséges lett volna az Szjt. 77.§-ának értelmezése.

- [29] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte az általuk csatolt okiratok tartalmát és a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: SZTNH) azon nyilatkozatát, amely szerint az „S21” díjszabás tárgyi hatálya kiterjedt és jelenleg is kiterjed az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésében meghatározott nyilvánosságot elérő szervezetre, időbeli hatálya pedig 2021. január 1. napjától kezdődően - a Kjkt. 156.§ (2) bekezdése alapján - 2024. december 31. napjáig, illetve a következő, azonos tárgyi hatályú díjszabás közzétételéig tart. Utaltak arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a bizonyítékok értékelésére vonatkozó kötelezettségét.
- [30] A másodlagos fellebbezési kérelmükben az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésének és az Szjt. 77.§ megsértésére hivatkoztak. Kiemelték, hogy az Szjt. 77.§-át a nyilvánossághoz közvetítés valamennyi módjára alkalmazni kell, a közvetlen betáplálás sugárzásnak minősül, melyre a 77.§ kiterjed. Utaltak arra, hogy az Szjt. 77.§-ára alapított „S21” díjszabás is átfogja a sugárzás és a nyilvánossághoz közvetítés valamennyi létező formáját. A megváltoztatásra irányuló fellebbezési kérelem tekintetében is hivatkoztak az SZTNH nyilatkozatára. Kifejtették, hogy az „S21” díjszabás 2.2.2.2. pontja lefedi a közvetlen betáplálást, a 2.2.2. pont szerint pedig az eredeti nyilvánossághoz közvetítő (rádió, televízió) szervezettől különböző felhasználó adatszolgáltatási kötelezettsége az átvitt televíziós, illetve rádióműsorok közlésére korlátozódik.
- [31] Hivatkoztak arra, hogy az Szjt. 94.§-a a szerzői jog megsértésének szerződéses és szerződésen kívüli esetei tekintetében is alkalmazandó szabályokat tartalmaz. Kiemelték, hogy az elsőfokú bíróság ítélete logikailag ellentmondásos, az Szjt. 77.§-a alapján a nyilvánossághoz közvetítésért díjazás jár, és ezért az alperes adatszolgáltatási kötelezettsége is fennáll.
- [32] A fellebbezési tárgyaláson a kereset jogi érvelésének kiegészítéseként hivatkoztak arra, hogy az Szjt. 77.§-a 1994 óta változatlan, és úgy rendelkezik, hogy a kereskedelmi célból kiadott hangfelvételnek vagy arról készült másolatnak a sugárzásáért és bármilyen más módon történő nyilvánossághoz közvetítéséért kell díjat fizetni, e rendelkezés pedig megalapítja az alperes kötelezettségét az adatszolgáltatásra, az alperes maga sem vitatta, hogy nyilvánossághoz közvetítést végez, hogy a 2021. júniusig hatályos jogszabályi rendelkezések keretén belül a felek ezt a tevékenységet a kódolt sugárzás hatálya alá sorolták, az Szjt. 26.§ (3) bekezdése szerinti kódolt sugárzás hatálya alá sorolva volt ezért köteles az alperes a felperesek felé a szerzői jogi törvény szerinti kötelezettségeket teljesíteni. Álláspontjuk szerint az Szjt. 77.§-a megalapozza az alperes díjfizetési kötelezettségét, az Szjt. 26.§-a meghatározza a nyilvánossághoz való közvetítés módját, az „S21” jelű díjszabás pedig megalapozza az alperes adatszolgáltatási kötelezettségét.
- [33] A felperesek nem vitatták, hogy korábban a műsorterjesztőkkel szemben díjigényt nem érvényesítettek, elismerték, hogy a médiaszolgáltatókkal kötött felhasználási szerződések alapján velük szemben érvényesítettek és érvényesítenek díjigényt, akik pedig megtagadják a szerződéskötést, azokkal szemben fellépnek az „S21” díjszabás 2.4. pontja alapján, kivéve az Európai Unión kívüli szolgáltatókat, akik nem ismerik el a díjigényt. Utaltak azonban arra, hogy 2017-től kezdődően folytattak egyeztetést a műsorterjesztőkkel, akik azt kérték, hogy a jogszabály módosításáig nem lépjenek fel velük szemben. Hivatkoztak azonban arra is, hogy azért kérnek az alperestől adatszolgáltatást – annak ellenére, hogy az Szjt. 26.§ (3) bekezdés szerinti egyetemleges kötelezettek közül a médiaszolgáltatók vagy felhasználási szerződéssel rendelkeznek, vagy az adatszolgáltatás megtagadása miatt az Szjt. 2.4. pont szerinti eljárás eredményeként fizetnek díjat – kivéve az Európai Unión kívüli médiaszolgáltatók –, hogy kiderüljön van-e olyan bevételkülönbözet, ami alapján a médiaszolgáltatók nem fizettek jogdíjat, és amely alapján további, különbszeti jogdíj iránti igényvel léphetnek fel az alperessel szemben. Nem vitatták, hogy az alperes által sugárzott csatornák listáját, a

műsorkiosztást a nyilvános honlapról ismerik, álláspontjuk szerint azonban joguk van az adatszolgáltatás iránti igényüket bíróság előtt érvényesíteni akkor is, ha az adatot ismerik, mert az alperes az együttműködést megtagadta. Nem vitattatták, hogy az alperes és a médiaszolgáltatók tevékenysége egy felhasználásnak minősül, és egyszeres díjfizetés alá esik, álláspontjuk szerint azonban 2021. júniusától kezdődően sem kötelesek a médiaszolgáltatókkal olyan szerződést kötni, amely magában foglalja műsorterjesztők kötelezettségeit is, ez csupán választási lehetőség számukra, és 2021. június 1-től pedig már a törvény tiltja az egyetemlegesség alkalmazását.

- [34] A másodfokú bíróság anyagi pervezetését követően a felperesek az alábbi nyilatkozatot terjesztették elő:
- [35] Az 1. számú keresetben annak megállapítását kérték az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, hogy az alperes megsértette az Szjt. 77.§-át és 26.§ (5a) bekezdését – illetve a Módtv. 2021. június 1. hatálybalépését megelőző, 2021. január 1. - 2021. május 31. közötti perbeli időszak vonatkozásában az Szjt. 77.§-át és 26.§ (3) bekezdését – azzal, hogy a kereskedelmi célból kiadott hangfelvételeknek és azokról készült másolatoknak az Szjt. 77.§ (1) bekezdése, illetve 26.§ (5a) bekezdése – illetve a Módtv. hatálybalépését megelőzően az Szjt. 77.§ (1) bekezdése és 26.§ (3) bekezdése – szerinti nyilvánossághoz közvetítését 2021. január 1. és 2023. június 30. között anélkül folytatta, hogy a felhasználással kapcsolatban a felperesek közös, a Kjkt. 57.§ (1) bekezdése alapján megállapított „S21” jelű díjszabásában meghatározott adatszolgáltatási, illetve szomszédos jogi jogdíj megfizetésére vonatkozó kötelezettségét teljesítette volna a felperesek felé.
- [36] Az 1. számú keresettel kapcsolatban hivatkoztak arra, hogy jogsértés esetén az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja, valamint az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti polgárjogi igényekkel nem csak a szerzők, hanem a szomszédos jogi jogosultak, így a felperesek is élhetnek figyelemmel az Szjt. 99.§-ára, hogy az Szjt. 94.§-a a szomszédos jogi jogosultak alanyi jogának megsértése esetén is alkalmazandó. Hivatkoztak arra, hogy megállapítási keresetük célja a jogvita lezárása, díjfizetés iránti igénnyel nem léptek fel az alperesekkel szemben, és mivel a műsorterjesztőkkel az egyeztetések nem vezettek eredményre, az évek óta húzódó jogvitát kívánták e perrel lezárni. Utaltak arra, hogy miután az alperes adatszolgáltatási kötelezettségének nem tett eleget, a fizetendő díj vonatkozásában határozott kereseti követelést nem tudnak előterjeszteni, ezért az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján éltek megállapítási keresettel.
- [37] Hivatkoztak az Szjt. Nagykommentárjára, amely szerint a szerzői jogsértés bekövetkezik pusztán a díjigény megsértésével is. Utaltak a Kúria Pfv.21.272/2012/7. számú precedens határozatára is, amely szerint fennáll a szerzőket terhelő érdeksérelem (hátrány) abban az esetben is, ha díjfizetési kötelezettség nélkül történik a kép és hang rögzítésére is alkalmas multimédiás eszközök felhasználása. Hivatkoztak arra, hogy a Kjkt. 59.§ (1) bekezdése szerint a közös jogkezelő szervezet a díjszabásban a felhasználás megkezdésének feltételeként előírhatja hogy a felhasználó fizesse meg a díjszabás szerinti díjat, továbbá azt is előírhatják, hogy a felhasználó szolgáltatson adatot a felhasznált művekről, illetve a kapcsolódó jogi teljesítményekről. Utaltak a Kjkt. 60.§ (1) bekezdésére, és e körben a Kúria Pfv.20.233/2019/8. számú ítéletére, amely alapján álláspontjuk szerint megállapítható az alperes adatszolgáltatási kötelezettségének elmulasztása.
- [38] A 2. számú keresetükben az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja, a Kjkt. 59.§ (1) bekezdése, a Kjkt. 60.§ (1) bekezdése, illetve a felperesek közös, a Kjkt. 57.§ (1) bekezdése alapján megállapított „S21” jelű díjszabása 2.2. és 2.2.2. pontja alapján azt kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest arra, hogy a 2021. január 1. és 2023. június 30. napja közötti időszak vonatkozásában az Szjt. 77.§ (1) bekezdése valamint az Szjt.26. § (5a) bekezdése – illetve a Módtv. hatálybalépését megelőzően az Szjt. 26.§ (3) bekezdése – szerinti tevékenységével

összefüggésben keletkezett (a jogdíj megfizetésének alapjául szolgáló) bevételei, ideértve legalább, de nem kizárólagosan a műsorterjesztés és a digitális átállás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. törvény 37.§ (4) bekezdésében említett bevételei nettó összegére vonatkozóan szolgáltatasson adatokat, továbbá az általa az Szjt. 77.§-a és 26.§ (5a) bekezdése – illetve a Módtv. hatálybalépését megelőzően az Szjt.26.§ (3) bekezdése – szerinti módon a nyilvánossághoz közvetített televíziós, illetve rádiós műsorok (csatornák) listáját naptári negyedéves bontásban adja át a felperesek részére.

- [39] A 2. számú kereseti kérelemmel összefüggésben az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontjára, mint jogalapra alapított keresetük körében kifejtették, hogy jogi érvelésük megegyezik az 1. számú kereseti kérelemhez fűzött jogi érveléssel, tekintettel arra, hogy álláspontjuk szerint megállapítható az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti alperesi jogsértés, és ezért a d) pont szerinti igény is alapos. Kiemelték, hogy az alperes a jogsértést azzal követte el, hogy az adatszolgáltatási, illetve a szomszédos jogi díj megfizetésére vonatkozó kötelezettségének teljesítése nélkül végezte a hangfelvételek nyilvánosságához közvetítését. Álláspontjuk szerint az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja szerint követelhető „üzleti kapcsolatokról történő” adatszolgáltatás körébe beletartozik a felhasználó, így az alperes bevételi adatszolgáltatása is. Hivatkoztak arra, hogy az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontját az Szjt. 94.§ (6) bekezdés b) pontja értelmezi, amely szerint a jogsértő személy kötelezhető az alábbi adatok szolgáltatására: a jogsértéssel érintett dolgok, illetve szolgáltatások előállított, forgalmazott, illetve igénybe vett, valamint megrendelt mennyisége, továbbá az azokért adott, illetve kapott ellenérték. E körben is utaltak arra, hogy a hiányolt adatokra az alperest terhelő jogdíj összegének kiszámításához van szükségük.
- [40] A 2. számú kereset körében a másodfokú tárgyaláson úgy nyilatkoztak, hogy az Szjt. 16.§ (4) bekezdése a hangfelvételek lejátszásából (felhasználásából) származó bevétel közlését várják el az alperestől (az 5. sorszámú beadványuk 4.4.6. pontja szerint oly módon, ahogy azt az alperesnek a műsorterjesztés és a digitális átállás szabályairól szóló 2007. évi LXXIV. törvény 37.§ (4) bekezdése szerint nyilván kell tartania, azaz, az előfizetőtől a médiaszolgáltató szolgáltatásáért beszedett műsor díjat, a média szolgáltatótól a műsor előfizetőkkel való megismertetéséért, illetve elérhetővé tételéért beszedett marketing vagy más hasonló díjat, az átviteli rendszer, illetve az előfizetői szolgáltatás működtetése ellenértékként beszedett díjat), valamint azoknak a televízió és rádió szolgáltatóknak a listáját, amelyek ténylegesen végeznek nyilvánossághoz közvetítést, amelyek műsorai ténylegesen tartalmazzak hangfelvételt.
- [41] Hivatkoztak arra, hogy az alperes nyilvános honlapján közzétett információk nem felelnek meg az általa igényelt információknak, azok egy adott földrajzi címre vonatkozhatnak, nem archív jellegűek, olyan összesítő adatot nem tartalmazznak, amely alapján a peresített időszak vonatkozásában negyedéves bontásban megállapítható lenne azon műsorok (csatornák) listája, amelyeket az alperes az Szjt. 77.§-a szerint a Módtv. hatálybalépését megelőző időszakban kódolt sugárzásként, ezt követően pedig közvetlen betáplálásként a nyilvánossághoz közvetít. Az adatszolgáltatási kötelezettség nem teljesíthető azzal, hogy az alperes a honlapján ad meg bizonyos információkat. Kiemelték, hogy keresetük kizárólag azokra a műsorokra (csatornákra) terjed ki, amelyeken kereskedelmi célból kiadott hangfelvételeket közvetlen betáplálással közvetít a nyilvánossághoz az alperes, vagyis két egyidejű feltételnek kell teljesülni, a műsor (csatorna) tartalmazzon olyan kereskedelmi célból kiadott hangfelvételt, amelyre az Szjt. 77.§-ának tárgyi hatálya kiterjed, és az adott csatornát az alperes közvetlen betáplálással – és ne mással – közvetítse a nyilvánossághoz. Ez az adat pedig kizárólag az alperes adatszolgáltatása alapján volna megállapítható. Fenntartották azt az álláspontjukat, hogy az alperesi adatszolgáltatás hiányában nem csupán a felhasznált televíziós műsorok

(csatornák) listája, hanem az alperesnek a díjszámítás alapjául szolgáló bevétele sem állapítható meg.

- [42] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, írásbeli ellenkérelmében az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését mindenben fenntartotta.
- [43] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az „S21” díjszabás alapján kötelezettség a felperesek felé nem terheli. Továbbra sem vitatta, hogy a tevékenysége az Szjt.77.§ (1) bekezdésének hatálya alá esik, álláspontja szerint azonban az Szjt. 77.§ (1) bekezdésének tárgyi hatálya nem azonos az „S21” díjszabás tárgyi hatályával, mert amíg az Szjt. 77.§ magába foglal minden olyan felhasználást, ami a nyilvánossághoz közvetítésnek minősül, addig az „S21” díjszabás hatálya ennél szűkebb, csak az abban meghatározott nyilvánossághoz közvetítési módokra terjed ki, de nem terjedt ki az Szjt. 2021. június 1. napján hatályba lépett, 26.§ (5a) bekezdés szerinti közvetlen betáplálásra. Kiemelte, hogy az „S21” díjszabás „a sugárzás útján, továbbá vezetékkel vagy bármely más hasonló eszközzel vagy módon a nyilvánossághoz közvetítésre” terjed ki, míg az „S22” díjszabás kifejezetten rögzítette volna, hogy annak tárgyi hatálya kiterjed az Szjt. 26.§ (5a) bekezdése szerinti közvetlen betáplálásra is.
- [44] Utalt arra, hogy az igazságügyi miniszter „S21” díjszabást jóváhagyó határozata kifejezetten kitért az akkor már előre látható jogszabályváltozások kérdésére, mivel a felperesek már az „S21” díjszabásban alkalmazni kívánták az akkor még meg nem történt jogszabályváltozást a SatCab II. irányelv szövege alapján, mely azonban nem került be az „S21” díjszabás szövegébe, azt sem az SZTNH, sem az érdekképviselői szervek nem támogatták. Az SZTNH kifejezetten arra kérte a felpereseket, hogy töröljék ki az „S21” díjszabás tervezetéből azokat a fogalmakat, amelyek majd csak a jövőben, a SatCab II. irányelv implementálása után kerülnek bele a jogrendszerbe, azaz a közvetlen betáplálás fogalmát. Mindezek figyelembevételével nyújtották be a felperesek 2020. november 26. napján az „S21” díjszabás módosított tervezetét az SZTNH részére, amelyet az igazságügyi miniszter akként hagyott jóvá, hogy az a jóváhagyásának időpontjában hatályos magyar szerzői jogi jogszabályoknak felel meg, így annak hatálya értelemszerűen nem terjedhet ki az Szjt. 2021. június 1. napjától hatályba lépett 26.§ (5a) bekezdésére.
- [45] Nem vitatta, hogy az Szjt. 77.§-a díjfizetési kötelezettséget tartalmaz, hivatkozott azonban arra, hogy az Szjt. 77.§-a nem hoz létre kötelmet közte és a felperesek között, az Szjt. 77.§ (1) bekezdése a szolgáltatást nem határozza meg, abból nem derül ki, hogy a felperesek milyen követelést támaszthatnának vele szemben, csak annyit rögzít, hogy a felhasználónak „további díjat kell fizetnie”, ennek részleteit azonban, azt, hogy mikor, milyen módon, milyen összeget, milyen feltételekkel kellene fizetnie, a díjszabásnak kellene tartalmazni, ezért a felperesek kizárólag akkor léphetnek fel követeléssel az alperessel szemben, ha a Kjkt. 57.§-a alapján alkottak olyan díjszabást, ami megállapítja az adott felhasználási mód tekintetében a jogdíjat és a felhasználás egyéb feltételeit, ezt pedig az „S21” díjszabás nem alapozza meg. Álláspontja szerint a Szekszárdi Törvényszék helytállóan értékelte azt a tényt, hogy a felperesek nem kíséreltek meg díjat követelni az „S21” díjszabás alapján egyetlen műsorterjesztőtől sem, ez is azt igazolja, hogy az „S22” díjszabást jóváhagyó miniszteri határozat megsemmisítéséig a felperesek maguk sem gondolták azt, hogy az „S21” (vagy azt megelőző) díjszabások alapján a műsorterjesztőknek bármilyen díjfizetési kötelezettségük lett volna a felperesek felé. Ez volt az oka annak, hogy a felperesek csak kényszerűségből – az „S22” díjszabást jóváhagyó miniszteri határozat megsemmisítése miatt – tértek át az „S21” díjszabáson alapuló érvelésre.
- [46] Nem vitatta, hogy 2021. június 1-jét megelőzően az alperes által megvalósított nyilvánossághoz közvetítést az Szjt. 26.§ (3) bekezdése szerinti kódolt sugárzásnak

tekintették a felek, azt sem vitatta, hogy az „S21” díjszabás hatálya egyébként a kódolt sugárzásra is kiterjed, azonban az volt álláspontja, hogy azért nem volt, és nincs adatszolgáltatási kötelezettsége, mert ez a díjszabás úgy volt kialakítva, hogy a médiaszolgáltatók tettek eleget az adatszolgáltatási kötelezettségnek, a médiaszolgáltatók fizették meg a díjat a 26.§ (3) bekezdése szerinti egyetemleges kötelezettség alapján, ezért nem terhelte 2021. június 1-ig sem a felperesek felé az „S21” díjszabás alapján semmiféle kötelezettség. Utalt arra, hogy az Szjt. 26.§ (3) bekezdés jelenleg is tartalmazza az egyetemlegességet, az Szjt. 26. § (5a) bekezdése pedig kifejezetten rögzíti, hogy a nyilvánossághoz közvetítés abban az esetben, amikor a médiaszolgáltató és a műsorterjesztő vesz részt a folyamatban – egy felhasználásnak minősül, tehát egyszeres díjfizetési kötelezettség alá esik, ami álláspontja szerint azt jelenti, hogy a médiaszolgáltató, illetőleg a műsorszolgáltató együttesen, egy jogdíjat kell, hogy megfizessen, ez pedig tartalmában egyetemlegességet jelent.

- [47] Álláspontja szerint az „S21” díjszabás alapján adatszolgáltatási kötelezettsége a médiaszolgáltatóknak volt, a felperesek a médiaszolgáltatóktól igényelhettek és igényeltek is az „S21” díjszabás alapján a korábbi időszakban is díjat, a kábeltelevíziós szolgáltatókkal szemben díjigényt soha nem érvényesítettek. Kiemelte, hogy az „S21” díjszabásnak nem volt olyan rendelkezése, amely alapján a felperesek a médiaszolgáltatóktól és a műsorterjesztőktől is külön-külön igényelhetnek díjat, addig az „S22” díjszabás ezt kívánta volna bevezetni, tehát az úgynevezett kétkapus rendszert, de ez a megsemmisítéssel megdőlt.
- [48] Az 1. számú kereseti kérelem körében utaltak arra is, hogy alaptalanul hivatkoztak a felperesek arra, hogy a díjfizetési kötelezettségének nem tett eleget, és ezzel követett el jogsértést, díjfizetési kötelezettség ugyanis azért sem terhelte, mert díjat a felperesek által kiállított díjfizetési értesítő alapján kellene fizetnie, ilyen értesítést azonban a felperesek nem állítottak ki az „S21” jelű díjszabás alapján, holott, amennyiben azt alkalmazhatónak tartották volna, lehetőségük nyílt volna az alperesi adatszolgáltatás elmulasztása esetére az „S21” díjszabás 2.4. pontja alapján a díjfizetési értesítőt kiállítani.
- [49] A 2. számú kereset körében fenntartotta azt az álláspontját is, hogy a felperesek az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja alapján sem léphetnek fel velük szemben adatszolgáltatás iránt, tekintettel arra, hogy álláspontjuk szerint is az alperessel szerződéses jogviszonyban állnak, az Szjt. 94.§-a pedig a szerződésen kívüli esetekre alkalmazható.
- [50] Utalt arra is, hogy a felperesek 2024 tekintetében ismét megkísérelték bevezetni a kétkapus fizetési modellt, akként, hogy külön díjszabást kívántak alkotni a médiaszolgáltatók és a műsorterjesztők vonatkozásában, és arra is, hogy az „S21” díjszabás alapján a médiaszolgáltatók megfizették a jogdíjat, így erre tekintettel a felperesek tőle, mint műsorterjesztőtől további díj megfizetését nem követelhetik.
- [51] Hivatkozott arra is, hogy a felhasznált hangfelvételekről a „S21” díjszabás 2.2.2. pont szerint nem is köteles adatot szolgáltatni, olyan adatot pedig nem tud szolgáltatni, hogy a bevétele hányad része, vagy mely része származik a hangfelvételek nyilvánosságához közvetítéséből, és arról sincs adata, hogy az általa terjesztett műsorok tartalmaztak-e hangfelvételt, azokban ténylegesen mikor, milyen hosszúságban, milyen zeneszámok hangoztak el. Kizárólag az általa nyilvánosságához közvetített csatornák listáját tudná a felperesek részére adatszolgáltatásként átadni, ezt az adatot azonban a felperesek maguk is ismerik, mert ez az információ a honlapján szerepel.
- [52] Az alperes a felperesek anyagi pervezetést követően előterjesztett nyilatkozataival kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a keresetváltoztatás elkésett, és felperesek nem az anyagi pervezetéssel összefüggésben változtatták meg 1. és 2. számú keresetüket, hogy a Pp. 373.§ (2) és (3) bekezdése megsértésével állítottak új tény – műsorkiosztás nem érhető el az alperesi honlapon –, és bocsátottak rendelkezésre új bizonyítási eszközt (GVH 2021. évi

ágazati jelentése). Utalt ugyanakkor arra is, hogy a csatornakiosztás a mindenkor ÁSZF részét képezi, és visszamenőlegesen is megismerhető a honlapjáról.

- [53] Továbbra is hangsúlyozta, hogy az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésében rögzítettek szerint a közvetlen betáplálás egyetlen, egységes nyilvánossághoz közvetítő cselekménynek minősül, a felperesek azonban úgy állítják be, mintha a műsorterjesztőknek és a műsorszolgáltatóknak is önálló díjfizetési kötelezettsége állna fenn külön-külön a saját szakaszaik után. Ezt az értelmezést tévesnek tartotta, hiszen a közvetlen betáplálásnak nincsenek szakaszai, az egyetlen egységes nyilvánossághoz közvetítő cselekménynek minősül, ebből következően az Szjt. 77.§-a alapján fizetendő díj is kizárólag egyetlen, egységesen meghatározott díj lehet, és ezért minden alapot nélkülöz az a felperesi álláspont is, hogy a műsorszolgáltatók és a műsorterjesztők esetén a díjfizetési kötelezettséget más-más bevétel alapján kellene megállapítani.
- [54] Fenntartotta ugyanakkor azt az álláspontját, hogy nem áll fenn díjfizetési kötelezettsége a felperesek felé, egyrészt az „S21” jelű díjszabás nem értelmezhető így, de még ha így is volna értelmezhető, akkor egyrészt a médiaszolgáltatók a díjat megfizették, másrészt pedig a díjfizetési kötelezettség a díjfizetési értesítő alapján terheli, amelyet a felperesek nem állítottak ki. Kiemelte, hogy a felperesek maguk is azzal indokolják az adatszolgáltatásra kötelezés tárgyában előterjesztett kérelmük szükségességét, hogy csak ennek teljesítése esetén tudják megállapítani, hogy fennáll-e díjfizetési kötelezettség, és ha igen, milyen összegben. Ebből is az következik, hogy az alperest díjfizetés tekintetében mulasztás semmiképpen nem terheli. Ezzel tulajdonképpen a felperesek 2. számú kereseti kérelme önmagában kizárja az 1. számú kereseti kérelem azon részének alaposságát, amelyben a szomszédos jogi jogdíj megfizetésére vonatkozó kötelezettség elmulasztásának megállapítását kérik az alperessel szemben.
- [55] Továbbra is hivatkozott arra, hogy a felperesek által kért adatszolgáltatásnak abban a körben, hogy az általa közvetített műsorok tartalmazzanak-e kereskedelmi célú hangfelvételt, nem tud eleget tenni, mert ilyen információ nem áll rendelkezésére. Kiemelte, hogy a felperesek 2. számú keresete mindenképpen alaptalan, akár az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontjára, akár a Kjkt. 60.§ (1) bekezdésére, akár bármely más jogszabályi rendelkezésre alapítják, mert az alperes kizárólag olyan adatszolgáltatásra kötelezhető jogszerűen, amelynek eleget tud tenni.
- [56] A fellebbezés alaptalan.
- [57] Mindenekelőtt rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a felperesek másodfokú eljárásban, az anyagi pervezetést követően megtett nyilatkozatai annyiban minősülnek keresetváltoztatásnak a Pp. 7.§ (1) bekezdés 12. pontja szerint, hogy az 1. számú kereset tekintetében a 2021. június 1. napját megelőző időszakra az Szjt. 26.§ (3) bekezdésére, a 2. számú kereset tekintetében ugyanerre a jogszabályi rendelkezésre, valamint a Kjkt. 60.§ (1) bekezdésére is hivatkoztak további jogalapként.
- [58] A másodfokú bíróság Gf.IV.40.007/2025/8/I. számú végzésével az 1. számú kereset tekintetében a felperes keresetváltoztatását elutasította. A Pp. 373.§ (1) bekezdés második mondata értelmében a keresetváltoztatást elutasító végzést a másodfokú bíróság az alábbiakkal indokolja, utalva egyben arra, hogy a felperesek a Gf.IV.40.007/2025/4. számú végzés szerint biztosított 20 napos határidőn belül terjesztették elő a keresetváltoztatást, ezért elkészség miatt visszautasításnak nem volt helye:
- [59] A másodfokú eljárás során a Pp. 373.§ (1) bekezdés szerint a keresetet megváltoztatni nem lehet, megnyitja azonban a keresetváltoztatás lehetőségét a másodfokú bíróság anyagi pervezetése, de a Pp. 373.§ (3)-(5) bekezdéséből és a 369.§ (4) bekezdéséből következően kizárólag az anyagi pervezetéssel érintett körben. A másodfokú bíróság az 1. számú kereset tekintetében a jogi érvelés hiányosságáról tájékoztatta a felpereseket, ezért a felperesek

kizárólag ebben a részben tehettek perfelvételi nyilatkozatot. Az anyagi pervezetés nem terjed ki az 1. számú kereset jogalapjára, ezért a jogalap megváltoztatására nem volt lehetőség, a keresetváltoztatást el kellett utasítani. A 2. számú kereset tekintetében az anyagi pervezetés kiterjedt a jogalap hiányára, ezért a 2. számú keresetre vonatkozó keresetváltoztatás előterjesztésének nem volt akadálya.

- [60] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370.§ (1) bekezdése értelmében – a (2) és (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371.§ (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezésben fel kell tüntetni határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését, vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, a d) pont szerint pedig meg kell jelölni azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a felperesek által megjelölt körben gyakorolta, az ebben a körben megjelölt jogszabálysértéseket, és a jogszabálysértés felperesek által megjelölt indokait vizsgálta.
- [61] A másodfokú bíróság a Pp. 381.§-a értelmében elsődlegesen a felperesek hatályon kívül helyezés iránti kérelmét vizsgálta. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát akkor helyezheti hatályon kívül, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű. A felperesek eljárási szabálysértésként az indokolási kötelezettség elmulasztására hivatkoztak, amely azonban a Pp. 380.§ c) pontjában írt okból adhat alapot hatályon kívül helyezés, ha az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította, ez a helyzet azonban nem áll fenn. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletében kitért mindazokra a kérdésekre, amelyekkel kapcsolatos hiányosságok miatt került sor a korábbi ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság ítélete ezért felülbírálatra alkalmas volt. Az indokolás esetleges hiányossága nem minősül hatályon kívül helyezési oknak a Pp. 381.§-a alapján, mert a hiányosság orvoslására a másodfokú bíróságnak az anyagi felülbírálat körében lehetősége van. Hatályon kívül helyezésre alapot adó eljárási szabálysértés hiányában a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül.
- [62] Az 1. számú, az Szjt. 94.§ (1) bekezdése alapján előterjesztett megállapításra irányuló keresetükben jogsértésként az Szjt. 77.§-ának, és az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésének megsértését jelölték meg.
- [63] felperesek a Kjkt. 33.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerinti reprezentatív közös jogkezelő szervezetek, az I. rendű felperes az előadóművészek, a II. rendű felperes a hangfelvétel előállítók közös jogkezelését végzi. A közös jogkezelő a szerző – jelen esetben a szerzői joggal szomszédos jogok jogosultja, az előadóművész és a hangfelvétel előállító – szerzői jogi törvényben biztosított jogai megsértése esetén a Kjkt. 4.§ 7.f. pontja alapján felléphetnek a szerzői jog vagy kapcsolódó jog megsértésével szemben, ideértve az eljárás kezdeményezését a bíróság, illetve hatóság előtt, valamint az eljárás során nyilatkozat, észrevétel vagy indítvány megtételét és eljárási cselekmény elvégzését. A felperesek ezért jogosultak voltak az Szjt. 94.§-a alapján történő perindításra is, de ez alapján azokat a jogokat érvényesíthették, amely a szerzőt is megillette volna saját jogú perindítása esetén, azaz a felperesek nem saját, hanem a szerző jogsérelméből eredő igény érvényesítésére voltak jogosultak.

- [64] A jogsértés megállapítása iránti igényt az Szjt. mint anyagi jogszabály külön nevesíti, ezért a szerzői jogi megállapítási igények érvényesítése nem esik a Pp. 172.§ (3) bekezdésének a megállapítási kereseti kérelmek előterjesztésére vonatkozó korlátozása alá, azok akár önállóan, akár a többi objektív vagy szubjektív, az Szjt-ben meghatározott igénnyel együtt előterjeszthetők (BH2004.36.), sui generis megállapítási keresetként.
- [65] A jogsértés állhat a szerző személyhez fűződő jogai (Szjt. 10-13.§) és/vagy vagyoni jogai /Szjt.16.§ (1), (6) bekezdés/ megsértésében (Kommentár a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI törvényhez). Az Szjt. a szerzői joggal szomszédos jogok védelme alatt rendelkezik az előadóművészeket, a hangfelvételek előállítóit megillető jogokról, az Szjt. 73-75., 76-77.§-ában javukra részint személyhez fűződő, részint pedig vagyoni jogokat ismer el.
- [66] Az előadóművészt vagyoni jogként az Szjt. 73. és 74. §-a alapján megilleti a rögzítetlen előadás rögzítése, sugárzása, nyilvános közvetítése, többszörözése, nyilvánosság számára hozzáférhetővé tétele engedélyezésének joga és a díjazáshoz való jog, míg a 75.§ rendelkezik a személyhez fűződő jogokról. A hangfelvételek előállítóinak vagyoni jogai az Szjt. 76.§-a értelmében a többszörözés, terjesztés, nyilvánossághoz közvetítés engedélyezésének joga, és a 77.§ szerinti díjazáshoz való jog. Az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapítási kereset a felsorolt személyhez fűződő vagy vagyoni jogok megsértésének megállapítására irányulhat.
- [67] Arra helyesen hivatkoztak a felperesek, hogy a szerzők (előadóművészek, hangfelvételek előállítói) vagyoni jogainak megsértését megvalósítja a díjfizetési kötelezettség elmulasztása, illetőleg a díjfizetés nélküli felhasználás, ezért az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján sui generis megállapítási keresetként a felperesek jogosultak voltak olyan kereset előterjesztésére, amely annak megállapítására irányul, hogy az alperesek az előadóművészek és hangfelvétel előállítók vagyoni jogait megsértette azzal, hogy műveiket díjfizetés nélkül használta fel, feltéve persze, hogy a felhasználáshoz előzetes felhasználási engedélyre és előzetes díjfizetésre volt szükség. A felperesek azonban nem ilyen tartalmú megállapítási keresetet terjesztettek elő, bár hivatkoztak e körben a Ptk. Nagykommentárjára, valamint a Kúria döntésére annak annak alátámasztásaként, hogy a szerzőt megillető vagyoni jogok megsértése is alapot ad az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapításra, a keresetük petituma azonban nem e megállapításra irányult, és jogi érvelésük sem ehhez igazodott. Arra vonatkozó jogi érvelést elő sem adtak a felperesek, hogy az adatszolgáltatási kötelezettség elmulasztása mennyiben és milyen módon minősülhet a szerzői (előadóművészi, hangfelvétel előállítói) jogok megsértésének.
- [68] Arra hivatkoztak, hogy saját jogon élhetnek az Szjt. 94.§ (1) bekezdése szerinti jogkövetkezményekkel, illetve kérhetik az Szjt. 94.§ (1) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket (47. bekezdés), keresetüket azzal indokolták, hogy ennek célja a köztük és a műsorterjesztők között évek óta húzódó vita lezárása, annak megállapítása, hogy az alperest terheli-e díjfizetési kötelezettség, megállapítási keresetük indokaként azt hozták fel, hogy a köztük és a műsorterjesztők közt évek óta fennálló vita végére kívántak pontot tenni azzal, hogy a bíróság mondja ki azt, hogy a műsorterjesztőknek is van fizetési kötelezettségük a felperesek felé. Utaltak arra, hogy miután az alperes adatszolgáltatási kötelezettségének nem tett eleget, a fizetendő díj vonatkozásában határozott kereseti követelést nem tudnak előterjeszteni, ezért éltek az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megállapítási keresettel. Maguk sem állították, hogy az alperes egyébként díjfizetési kötelezettségét mulasztotta volna el, nem cáfolták, nem tették vitássá az alperesnek azt az ellenkérelemben tett tényállítást és jogi érvelését, amely szerint nincs és nem is volt díjfizetési kötelezettsége a felperesek felé, mert a díjfizetési értesítőt a felperesek nem állított ki, ennek hiányában pedig esedékes fizetési kötelezettsége sem volt. Nem is állították, hogy az alperes díjfizetési kötelezettséget mulasztott, maguk is kijelentették, hogy díjfizetés iránti igénnyel az alperesekkel szemben

nem léptek fel, díjfizetési értesítőt nem állítottak ki, és díjat az alperessel szemben nem tettek esedékessé.

- [69] A felperesek megállapítási keresete, annak petituma - a hozzá fűzött jogi érvelés szerint is - nem a szerzők vagyoni jogai megsértésének, hanem jogszabályok, így az Szjt. 26.§ (5a) bekezdése és az Szjt. 77.§-a megsértésének megállapítására irányult, amely kereset nem minősül az Szjt. 94.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti sui generis megállapítási keresetnek, ezért e keresettel összefüggésben – ahogy arra az alperes a per során mindvégig helyesen hivatkozott – a megállapítási kereset Pp. 172.§ (3) bekezdésében foglalt feltételeit kellett vizsgálni.
- [70] A nem sui generis megállapítási kereset előterjesztésének konjunktív feltétele a Pp. 172.§ (3) bekezdése alapján részint a jogvédelem szükségessége, másrészt az, hogy a felperes marasztalást (teljesítést) jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból ne követelhesen. A bíróság e törvényes feltételek fennállását hivatalból vizsgálja.
- [71] A felperesek nincsenek elzárva attól, hogy az alperessel szemben díjigényt érvényesítsenek, vagy az alperest adatszolgáltatásra kérjék kötelezni, azaz, hogy az alperessel szemben marasztalást kérjenek - ahogy tették ezt a 2. számú keresetükben az adatszolgáltatásra vonatkozóan -, a feltételek konjunktivitása folytán pedig önmagában a marasztalás lehetősége miatt hiányzik a megállapítási kereset előterjesztésének eljárásjogi feltétele, a megállapítási keresetüket ezért az eljárásjogi feltételek hiánya miatt kellett elutasítani. Alaptalanul érveltek a felperesek azzal, hogy az alperes adatközlésének hiányában nem tudnak marasztalási keresetet előterjeszteni. Egyrészt az általuk hivatkozott és alkalmazni kért "S21" díjszabás 2.4. pontja éppen erről az esetről rendelkezik, de önmagában az a körülmény, hogy a követelés összegét a felperes pontosan nem tudja megjelölni, nem ad alapot marasztalási kereset helyett megállapítási kereset előterjesztésére. Utal emellett arra is a másodfokú bíróság, hogy e kereset teljesítése sem nyújtana segítséget a felperesnek a díj összegének kiszámításához.
- [72] A fentiek okán a felperesek 1. számú megállapítási keresetét az elsőfokú bíróság helyesen utasította el, ennek helyes indoka azonban az, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének hivatalból vizsgálendő, Pp. 172.§ (3) bekezdés szerinti feltételei nem álltak fenn, mellőzi ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából az 1. számú kereset elutasítása körében kifejtetteket.
- [73] A felperesek 2. számú keresete marasztalási kereset volt, keresetükben egyértelműen adatszolgáltatásra kérték az alperest kötelezni, mégpedig egyrészt a bevételével összefüggő adatok, másrészt pedig a nyilvánosságához közvetített televíziós, illetve rádiós műsorok, csatornák listájának negyedéves bontásban történő közlését kérték az alperestől. E kereset eldöntéséhez – az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben - nem kizárólag az „S21” jelű díjszabás alkalmazhatósága, és az volt vizsgálható, hogy az „S21” jelű díjszabás alapján terheli-e az alperest adatszolgáltatási kötelezettség, mert a felperesek egyértelműen kifejezésre juttatták, hogy keresetük jogalapjaként önállóan kívánnak hivatkozni az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontjára, a Kjkt. 59.§ (1) bekezdésére, és a Kjkt. 57.§ (1) bekezdése alapján megállapított „S21” jelű díjszabás 2.2 és 2.2.2. pontjára, valamint a másodfokú eljárásban megváltoztatott keresetükben további jogalként jelölték meg az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése érdekében a Kjkt. 60.§ (1) bekezdését.
- [74] A Pp. 7.§ (1) bekezdés 8. pontja értelmében jogalap az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza, és annak alapján az igény támasztására feljogosít. A felperesek adatközlés iránti igénnyel léptek fel az alperessel szemben, azt kellett ezért vizsgálni, hogy az általuk megjelölt jogszabályi rendelkezések őket ennek az igénynek a támasztására feljogosítják-e, mivel az alperes

ellenkérelme e körben kifejezetten arra irányult, hogy a bíróság a keresetet azért utasítsa el, mert e jogszabályi rendelkezések a felperesek számára az adatközlés iránti igény érvényesítésére nem keletkeztetnek jogalapot.

- [75] A Kjkt. 59.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a közös jogkezelő szervezet a díjszabásban a felhasználás megkezdésének feltételeként előírhatja, hogy a felhasználó fizesse meg a díjszabás szerinti díjat, továbbá azt is előírhatja, hogy a felhasználó szolgáltatson adatot a felhasznált művekről, illetve kapcsolódó jogi teljesítményekről.
- [76] Az idézett rendelkezés – ahogy arra az alperes helyesen hivatkozott – a felperesek jogosultságát rögzíti, azt, hogy a díjszabásban adatszolgáltatási kötelezettséget írhatnak elő. Önmagában azonban az idézett Kjkt. 59.§ (1) bekezdése kötelezettséget az alperesre nézve adatszolgáltatásra nem keletkeztet, és ezért nem teremt jogosultságot sem a felperesek számára az alperessel szemben ilyen igény támasztására.
- [77] A Kjkt. 57. § (1) bekezdése szerint a közös jogkezelő szervezet abban a körben, amelyben közös jogkezelést végez, megállapítja az egyes felhasználási módok tekintetében a jogdíjakat és a felhasználás egyéb feltételeit (a továbbiakban együtt: díjszabás). A Kjkt. 60.§ (1) bekezdése – a Kjkt. 57.§ (1) bekezdésével összhangban - úgy rendelkezik, hogy e törvény vagy az Szjt. eltérő rendelkezésének hiányában a felhasználók a díjszabásban előre meghatározott időpontban és formátumban kötelesek megadni a közös jogkezelő szervezet számára a rendelkezésükre álló minden olyan lényeges adatot, amely szükséges a fizetendő jogdíj kiszámításához, a jogdíj beszedéséhez, valamint a jogosultak közötti felosztáshoz és a számukra történő kifizetéshez. E rendelkezés szintén a díjszabásra utal és arról rendelkezik, hogy a felhasználók a díjszabásban meghatározott időpontban és formátumban kötelesek az adatszolgáltatást teljesíteni, közvetlenül adatszolgáltatási kötelezettséget azonban – a díjszabás konkrét rendelkezése nélkül - az alperes számára nem keletkeztet, így e jogszabályi rendelkezés – a kereset jogalapjaként – felpereseket az az általuk kért adatok követelésére nem jogosítja fel.
- [78] Az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja úgy rendelkezik, hogy jogainak megsértése esetén a szerző a jogsértővel szemben követelheti, hogy a jogsértő szolgáltatson adatot a jogsértéssel érintett dolgok vagy szolgáltatások előállításában, forgalmazásában, illetve teljesítésében résztvevőkről, a jogsértő felhasználásra kialakított üzleti kapcsolatokról.
- [79] Bár a felperesek az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontjára alapított kereseti kérelmükkel kapcsolatban a másodfokú bíróság anyagi pervezetése ellenére sem adták elő, hogy e kereset mennyiben és milyen módon minősülhet az alperest terhelő adatszolgáltatási kötelezettség elmulasztásából eredő igénynek, a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy támaszthatnak-e a felperesek e jogszabályhely alapján bármiféle igényt is az alperessel szemben. A Szjt. 94.§ (1) bekezdésére alapított valamennyi igény jogsértés, azaz a szerző (szomszédos jogi jogosult) fentebb részletesen felsorolt ([66] bekezdés) jogai megsértése esetén támasztható. A felperesek értékelhető hivatkozása e körben az volt, hogy az alperes azzal követett el jogsértést, hogy adatszolgáltatási, illetve jogdíj megfizetésére vonatkozó kötelezettségének teljesítése nélkül végezte a hangfelvételek nyilvánossághoz való közvetítését. Az adatszolgáltatási kötelezettség felperesek felé történő elmulasztása semmilyen módon nem minősül a szerző vagyoni jogai megsértésének, e körben releváns jogi érvelést a felperesek nem is adtak elő, az adatszolgáltatási kötelezettség elmulasztásból eredően – ha egyáltalán volt ilyen kötelezettsége az alperesnek – a felperesek az Szjt. 94.§ (1) bekezdése szerinti igények támasztására nem jogosultak.
- [80] Alaptalanul hivatkoztak a felperesek arra is, hogy az alperes a jogdíj fizetés elmulasztásával sértette meg a szerzők vagyoni jogait, ugyanis maguk sem állították, hogy az alperesnek lett volna esedékes, elmulasztott jogdíj fizetési kötelezettsége, kifejezetten úgy nyilatkoztak, hogy a vitás jogi helyzet miatt nem fordultak díjigénnyel az alperes (műsorterjesztők) felé,

díjfizetési értesítőt, amely alapján az általuk hivatkozott „S21” díjszabás szerint az alperes fizetési kötelezettsége beállt volna, nem állították ki, kifejezetten úgy nyilatkoztak, hogy ez nem is állt szándékukban. Hivatkoztak ugyan a Kjkt. 59.§ (1) bekezdésére, arra, hogy a díjszabásban a felhasználás megkezdésének feltételeként előírhatják, hogy a felhasználó fizesse meg a díjszabás szerinti díjat, azt azonban nem is állították, hogy volt ilyen előírásuk, ilyen rendelkezést az általuk hivatkozott „S21” díjszabás sem tartalmaz.

- [81] A fentiekből következően a felperesek az alperessel szemben – jogsértés hiányában – az Szjt.94.§ (1) bekezdés d) pontja alapján igényt nem támaszthatnak.
- [82] A felperesek keresetüket az adatszolgáltatási kötelezettség körében a fentiekén túl az „S21” jelű díjszabás 2.2. és 2.2.2. pontjára alapították, igényük valójában a szerződés teljesítése iránti igényként értékelhető tekintettel arra, hogy a díjszabás – a felek egyező nyilatkozata szerint -általános szerződési feltételnek minősül.
- [83] Az alperes maga is elismerte, hogy felhasználónak minősül, tevékenységével nyilvánossághoz közvetítést végez, maga adta elő, hogy 2021. június 1-jét megelőzően az általa megvalósított nyilvánossághoz közvetítést az Szjt. 26.§ (3) bekezdése szerinti kódolt sugárzásnak tekintették a felek, azt sem vitatta, hogy az „S21” díjszabás hatálya egyébként a kódolt sugárzásra is kiterjed, így a bíróságnak is ebből kellett kiindulni, és azt kellett vizsgálni - ahogy tette ezt helyesen az elsőfokú bíróság - hogy az „S21” díjszabás alapján az alperest terhelte-e adatszolgáltatási kötelezettség.
- [84] Az alperesnek az volt az álláspontja, hogy azért nem volt, és nincs adatszolgáltatási kötelezettsége, mert az „S21” a díjszabás úgy volt kialakítva, hogy a médiaszolgáltatók tettek eleget az adatszolgáltatási kötelezettségnek, a médiaszolgáltatók fizették meg a díjat az Szjt. 26.§ (3) bekezdés szerinti egyetemleges kötelezettség alapján, ezért nem terhelte 2021. június 1-jéig a felperes felé az „S21” díjszabás alapján semmiféle kötelezettség, adatszolgáltatási kötelezettsége a médiaszolgáltatóknak volt, a felperesek a médiaszolgáltatóktól igényelhettek és igényeltek is az „S21” díjszabás alapján a korábbi időszakban díjat, a kábeltelevíziós szolgáltatókkal szemben díjigényt soha nem érvényesítettek.
- [85] A felperesek nem vitatták az alperes úgynevezett egykapus modellre hivatkozásának tényyszerűségét, azt sem, hogy sem az „S21”, sem a korábbi díjszabások alapján nem léptek fel az alperessel szemben sem adatszolgáltatási, sem díjigénnyel, azt sem, hogy a médiaszolgáltatóktól szedték be a díjat, és azt sem, hogy a kétkapus modellt az „S22” díjszabással kívánták bevezetni. Lényegében nem volt vitatott a felek között az sem, hogy a piac valamennyi szereplője – műsorterjesztők, médiaszolgáltatók - a jogszabályi az „S21” jelű díjszabást akként értelmezte, hogy az alapján kötelezettség a médiaszolgáltatókat és nem a műsorterjesztőket terheli.
- [86] Az a Kjkt. 26. § (3) bekezdése alapján - amely szerint ilyen felhasználásért (kódolt sugárzás) az eredeti rádió- vagy televízió-szervezet és a kódoldót alkalmazó, nyilvánossághoz közvetítő szervezet egyetemlegesen felel – nem kétséges, hogy a felhasználásért egyszeres díjat kellett fizetni, az egyetemlegesség lényege ugyanis a Ptk.6:29.§-a szerint, hogy többen tartoznak úgy egy osztható szolgáltatással, hogy a jogosult bármelyik kötelezettől követelheti a teljesítést.
- [87] Az alperes tevékenysége tehát 2021. május 31-ig az Szjt. 26.§ (3) bekezdésének hatálya alá tartozott, ugyanakkor tevékenységéből – a nyilvánossághoz közvetítésből mint felhasználásból - eredően a felek szerződésének (általános szerződési feltételek) helyes, a Ptk. 6:8. és 6:86.§-ának megfelelő értelmezése szerint az alperest nem terhelte az „S21” díjszabás alapján díjfizetési, és ezért adatszolgáltatási kötelezettség sem, a felperesek a díjigényüket a díjszabás szerint az egyetemleges kötelezett, médiaszolgáltatókkal szemben érvényesíthették.
- [88] A 2021. június 1. napján hatályba lépett Szjt. 26.§ (5a) bekezdés annyiban eredményezett új jogi helyzetet a felek között, hogy az alperes tevékenysége kikerült az Szjt. 26.§ (3)

bekezdésének hatálya alól, és ettől az időponttól kezdve tevékenysége közvetlen betáplálásnak minősült, és ezért – ahogy ezt az elsőfokú bíróság helyesen látta - nem tartozott az „S21” díjszabás tárgyi hatálya alá. A másodfokú bíróság ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával ([24] bekezdés) mindenben egyetért.

- [89] Ahogy arra az alperes is helyesen hivatkozott, a felperesek kizárólag akkor léphetnek fel követeléssel vele (műsorterjesztőkkel) szemben, ha a Kjkt. 57.§-a alapján alkottak olyan díjszabást, ami megállapítja az adott felhasználási mód tekintetében a jogdíjat és a felhasználás egyéb feltételeit, és - a Kjkt. 60.§ (1) bekezdésére tekintettel - az adatszolgáltatással kapcsolatos részletszabályokat is.
- [90] Az Szjt. 26.§ (5a) bekezdésének hatálybalépését követően azonban a felperesek nem alkottak olyan díjszabást, amely alapján az alperestől adatszolgáltatás teljesítését követelhetnék, az „S21” jelű díjszabás pedig nem ad alapot arra a felpereseknek, hogy az alperessel szemben adatszolgáltatás iránti követeléssel lépjenek fel, ezért a 2. számú keresetüket is el kellett utasítani.
- [91] A felperes fellebbezésében saját jogi álláspontjának alátámasztásaként hivatkozott – azt bizonyítékként megjelölve – az SZTNH véleményére, amely azonban nem minősül a perben a Pp. szerinti bizonyítási eszköznek, mert nem tényre támaszt alá a Pp. 276.§-ának megfelelően, hanem véleményt nyilvánít, ami a bíróságot nem köti, ezért azt az elsőfokú bíróságnak nem kellett értékelni, és nem értékelte a másodfokú bíróság sem.
- [92] A fentiek okán az elsőfokú bíróság ítélete nem sérti a fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [93] A felperesek fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 83.§ (5) bekezdése alapján a felmerült perköltség a terhükön marad, és a Pp. 83.§ (1) bekezdése értelmében kötelesek az alperes Pp. 81.§ szerint felszámított másodfokú perköltsége megtérítésére. Az alperes a felszámításban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdésére hivatkozott, azonban az ügyvédi munkadíj megállapítására a jelen eljárásban a 2025. február 9. napjától hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendeletet kell alkalmazni a rendelet 7.§-a értelmében. A másodfokú bíróság ezért az alperes másodfokú perköltségét a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3.§ (3) és (4) bekezdése alapján állapította meg az alperes által felszámított összegben állapította meg.
- [94] A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51.§-a értelmében a fél mentesült az illeték ismételt megfizetése alól, ezért fellebbezési illetékről a másodfokú bíróságnak nem kellett rendelkeznie.

Pécs, 2025. november 19.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró